

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 14 czerwca 2017 r.

Pozycja 47

POSTANOWIENIE

z dnia 1 czerwca 2017 r.

Sygn. akt K 32/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Henryk Cioch – przewodniczący

Leon Kieres

Lech Morawski – sprawozdawca

Piotr Pszczółkowski

Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 1 czerwca 2017 r., wniosku Krajowej Rady Sądownictwa o zbadanie zgodności:

- 1) art. 9 i art. 9a § 2 w związku z art. 37f § 1 i 2 oraz art. 37g § 1-3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 133, ze zm.) w związku z art. 1 § 2, art. 2, art. 3 § 1 pkt 1, art. 5, art. 7 § 2, art. 9 § 2, art. 12 § 1-4 i art. 13 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. poz. 177, ze zm.) „w zakresie, w jakim przyznają Ministrowi Sprawiedliwości sprawującemu urząd Prokuratora Generalnego – naczelnemu organowi prokuratury, uprawnionemu do wykonywania zadań w zakresie ścigania przestępstw, w tym występowania w charakterze strony przed sądami, prawo do sprawowania nadzoru administracyjnego nad działalnością sądów powszechnych”, z art. 2, art. 7, art. 10, art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.) w związku z jej preambułą,
- 2) art. 22 § 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 1 § 2, art. 2, art. 3 § 1 pkt 1, art. 5, art. 7 § 2, art. 9 § 2, art. 12 § 1-4 i art. 13 § 1 i 2 ustawy – Prawo o prokuraturze, „przez to, że przewiduje podległość prezesa sądu w zakresie, w jakim dotyczy kierowania działalnością administracyjną sądu, Ministrowi Sprawiedliwości sprawującemu urząd Prokuratora Generalnego – to jest naczelnemu organowi prokuratury uprawnionemu do wykonywania zadań w zakresie ścigania przestępstw, w tym występowania w charakterze strony przed sądami”, z art. 2, art. 7, art. 10, art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji,

- 3) art. 32 § 7 pkt 1 oraz § 9 i 10 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych „w zakresie, w jakim przyznaje Ministrowi Sprawiedliwości – Prokuratorowi Generalnemu uprawnienie do wyznaczenia osoby pełniącej obowiązki dyrektora sądu bez przeprowadzenia procedury konkursowej i udziału prezesa sądu oraz możliwość korzystania z tego szczególnego trybu bez realnie określonych ograniczeń czasowych, mimo że uprawnienia ustawowe dyrektora sądu mają istotne znaczenie dla prawidłowego wykonywania w sądzie funkcji orzeczniczych i sprawowania wymiaru sprawiedliwości”, z art. 2, art. 7, art. 10, art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji,
- 4) art. 178 § 1 oraz art. 179 § 1 i 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych „w zakresie, w jakim pomijają udział prezesa sądu w opracowywaniu planów finansowych oraz pozbawiają prezesa sądu jakiegokolwiek wpływu na kierowanie gospodarką finansową sądu i działalność inwestycyjną sądu, mimo że tego rodzaju zadania o charakterze finansowo-administracyjnym mają istotny wpływ na wykonywanie funkcji orzeczniczych przez sądy i sprawowanie wymiaru sprawiedliwości, przyznając te kompetencje dyrektorowi sądu podlegającemu bezpośrednio Ministrowi Sprawiedliwości – Prokuratorowi Generalnemu”, z art. 2, art. 7, art. 10, art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji,
- 5) art. 77 § 1-3a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych „w zakresie, w jakim przyznaje Ministrowi Sprawiedliwości – Prokuratorowi Generalnemu arbitralne prawo do wskazywania spośród sędziów sądów powszechnych kandydatów na delegację do innych sądów, Ministerstwa Sprawiedliwości i jednostek podległych Ministrowi Sprawiedliwości – Prokuratorowi Generalnemu lub przez niego nadzorowanych, Biura Krajowej Rady Sądownictwa, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury oraz międzynarodowej sędziowskiej organizacji pozarządowej, a także do pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa w ramach działań podejmowanych przez organizacje międzynarodowe lub ponadnarodowe oraz zespoły międzynarodowe”, z art. 2, art. 7, art. 10, art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji,
- 6) art. 77 § 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 70 § 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1198, ze zm.) „w zakresie, w jakim różnicuje uprawnienia dotyczące odwołania lub ustąpienia z delegacji sędziów delegowanych do Ministerstwa Sprawiedliwości i jednostek podległych Ministrowi Sprawiedliwości – Prokuratorowi Generalnemu oraz sędziów delegowanych do sądów, Biura Krajowej Rady Sądownictwa, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury oraz międzynarodowej sędziowskiej organizacji pozarządowej, a także do pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa w ramach działań podejmowanych przez organizacje międzynarodowe lub ponadnarodowe oraz zespoły międzynarodowe, a także dopuszcza możliwość odwołania przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego sędziego delegowanego do wykonywania czynności orzeczniczych w innym sądzie w każdym czasie, bez uwzględnienia wpływu takiej decyzji na toczące się postępowania sądowe rozpoznawane z jego udziałem”, z art. 2, art. 7, art. 10, art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w związku z jej preambułą,

- 7) art. 85 § 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 1 § 2, art. 2, art. 3 § 1 pkt 1, art. 5, art. 7 § 2, art. 9 § 2, art. 12 § 1-4 i art. 13 § 1 i 2 ustawy – Prawo o prokuraturze „w zakresie, w jakim nadaje Ministrowi Sprawiedliwości sprawującemu urząd Prokuratora Generalnego – to jest naczelnemu organowi prokuratury uprawnionemu do wykonywania zadań w zakresie ścigania przestępstw, w tym występowania w charakterze strony przed sądami – uprawnienie do zwalniania sędziów sądów powszechnych z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej, bez możliwości odwołania się od takiej decyzji przez sędziego lub strony i uczestników postępowania (zarówno w sprawie, w której zeznania mają zostać złożone, jak i tych, których okoliczności dotyczą) do sądu w trybie kontroli instancyjnej, celem zbadania zgodności z prawem takiej decyzji”, z art. 2, art. 7, art. 10, art. 45 ust. 1, art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w związku z jej preambułą,
- 8) art. 85 § 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 70 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz w związku z art. 1 § 2, art. 2, art. 3 § 1 pkt 1, art. 5, art. 7 § 2, art. 9 § 2, art. 12 § 1-4 i art. 13 § 1 i 2 ustawy – Prawo o prokuraturze „w zakresie, w jakim nadaje Ministrowi Sprawiedliwości sprawującemu urząd Prokuratora Generalnego – to jest naczelnemu organowi prokuratury uprawnionemu do wykonywania zadań w zakresie ścigania przestępstw, w tym występowania w charakterze strony przed sądami – uprawnienie do zwalniania sędziów sądów wojskowych z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej, bez możliwości odwołania się od takiej decyzji przez sędziego lub strony i uczestników postępowania (zarówno w sprawie, w której zeznania mają zostać złożone, jak i tych, których okoliczności dotyczą) do sądu w trybie kontroli instancyjnej, celem zbadania zgodności z prawem takiej decyzji”, z art. 2, art. 7, art. 10, art. 45 ust. 1, art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w związku z jej preambułą,
- 9) art. 5 § 2 w związku z art. 15 § 1 i 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych w związku z art. 1 § 2, art. 2, art. 3 § 1 pkt 1, art. 5, art. 7 § 2, art. 9 § 2, art. 12 § 1-4 i art. 13 § 1 i 2 ustawy – Prawo o prokuraturze „w zakresie, w jakim przyznają Ministrowi Sprawiedliwości sprawującemu urząd Prokuratora Generalnego – naczelnemu organowi prokuratury, uprawnionemu do wykonywania zadań w zakresie ścigania przestępstw, w tym występowania w charakterze strony przed sądami, prawo do sprawowania nadzoru administracyjnego nad działalnością sądów wojskowych, w szczególności prawo do decydowania o tym, kiedy dochodzi do uchybienia w zakresie sprawności postępowania”, z art. 2, art. 7, art. 10, art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w związku z jej preambułą,
- 10) art. 14 § 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych w związku z art. 1 § 2, art. 2, art. 3 § 1 pkt 1, art. 5, art. 7 § 2, art. 9 § 2, art. 12 § 1-4 i art. 13 § 1 i 2 ustawy – Prawo o prokuraturze „przez to, że przewiduje podległość prezesów wojskowych sądów okręgowych, w zakresie dotyczącym wykonywania czynności nadzoru służbowego i administracji sądowej przewidzianych w przepi-

sach postępowania sądowego oraz w regulaminach urzędowania, a także innych czynności określonych w ustawach i odrębnych przepisach, Ministrowi Sprawiedliwości sprawującemu urząd Prokuratora Generalnego – to jest naczelnemu organowi prokuratury uprawnionemu do wykonywania zadań w zakresie ścigania przestępstw, w tym występowania w charakterze strony przed sądami”, z art. 2, art. 7, art. 10, art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji,

- 11) art. 26 § 1 i art. 26a § 1 w związku z art. 70 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych w związku z art. 77 § 2-2b, 3a i 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz w związku z art. 1 § 2, art. 2, art. 3 § 1 pkt 1, art. 5, art. 7 § 2, art. 9 § 2, art. 12 § 1-4 i art. 13 § 1 i 2 ustawy – Prawo o prokuraturze „w zakresie, w jakim przyznaje Ministrowi Sprawiedliwości – Prokuratorowi Generalnemu działającemu w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej uprawnienie do delegowania sędziów sądów wojskowych do innych sądów wojskowych, powszechnych i administracyjnych oraz Sądu Najwyższego, a także do Ministerstwa Sprawiedliwości i jednostek podległych Ministrowi Sprawiedliwości – Prokuratorowi Generalnemu lub przez niego nadzorowanych, Biura Krajowej Rady Sądownictwa, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, a także do pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa w ramach działań podejmowanych przez organizacje międzynarodowe lub ponadnarodowe oraz zespoły międzynarodowe”, z art. 2, art. 7, art. 10, art. 32 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło większością głosów.

UZASADNIENIE

I

1. Na podstawie uchwały nr 412/2016 z 31 maja 2016 r. Krajowa Rada Sądownictwa wystąpiła do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem, którego *petitum* zostało *in extenso* przytoczone w komparycji niniejszego postanowienia, dotyczącym zbadania zgodności szeregu przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 133, ze zm.; dalej: p.u.s.p.), ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1198, ze zm.; dalej: p.u.s.w.) oraz ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. poz. 177, ze zm.; dalej: p.p.) z przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.; dalej: Konwencja) w związku z jej preambułą.

W uzasadnieniu wniosku przedstawiono obszerną argumentację w przedmiocie naruszenia przez kwestionowane regulacje (przyznające Ministrowi Sprawiedliwości, pełniącemu jednocześnie urząd Prokuratora Generalnego, szereg uprawnień względem nadzoru i organizacji sądownictwa powszechnego i wojskowego) zasady trójpodziału władz, zasady niezależ-

ności i odrębności władzy sądowniczej, zasady niezawisłości sędziowskiej oraz zasad demokratycznego państwa prawnego i legalizmu, a także prawa do sądu.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa wątpliwości konstytucyjne budzi (w kontekście statusu Ministra Sprawiedliwości, będącego jednocześnie zwierzchnikiem prokuratury): przyznanie Ministrowi prawa do sprawowania nadzoru administracyjnego nad działalnością sądów powszechnych; podległość prezesa sądu w zakresie, w jakim dotyczy kierowania działalnością administracyjną sądu, Ministrowi; uprawnienie do wyznaczenia przez Ministra osoby pełniącej obowiązki dyrektora sądu bez przeprowadzenia procedury konkursowej i udziału prezesa sądu oraz możliwość korzystania z tego trybu bez określonych ograniczeń czasowych; prawo do wskazywania przez Ministra spośród sędziów sądów powszechnych kandydatów na delegację do innych sądów, Ministerstwa Sprawiedliwości i jednostek podległych Ministrowi lub przez niego nadzorowanych, Biura Krajowej Rady Sądownictwa, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury oraz międzynarodowej sędziowskiej organizacji pozarządowej, a także do pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa w ramach działań podejmowanych przez organizacje międzynarodowe lub ponadnarodowe oraz zespoły międzynarodowe; pominięcie udziału prezesa sądu powszechnego w opracowywaniu planów finansowych oraz pozbawienie prezesa sądu wpływu na kierowanie gospodarką finansową sądu i działalność inwestycyjną sądu i jednocześnie przyznanie tych kompetencji dyrektorowi sądu podlegającemu bezpośrednio Ministrowi; zróżnicowanie uprawnień dotyczących odwołania lub ustąpienia z delegacji sędziów delegowanych do Ministerstwa Sprawiedliwości i jednostek podległych Ministrowi Sprawiedliwości oraz sędziów delegowanych do sądów, Biura Krajowej Rady Sądownictwa, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury oraz międzynarodowej sędziowskiej organizacji pozarządowej, a także do pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa w ramach działań podejmowanych przez organizacje międzynarodowe lub ponadnarodowe oraz zespoły międzynarodowe, a także dopuszcza możliwość odwołania przez Ministra sędziego delegowanego do wykonywania czynności orzeczniczych w innym sądzie w każdym czasie, bez uwzględnienia wpływu takiej decyzji na toczące się postępowania sądowe rozpoznawane z jego udziałem; uprawnienie Ministra do zwalniania sędziów sądów powszechnych oraz sędziów sądów wojskowych z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej, bez możliwości odwołania się od takiej decyzji przez sędziego lub strony i uczestników postępowania (zarówno w sprawie, w której zeznania mają zostać złożone, jak i tych, których okoliczności dotyczą) do sądu w trybie kontroli instancyjnej w celu zbadania zgodności z prawem takiej decyzji; prawo do sprawowania przez Ministra nadzoru administracyjnego nad działalnością sądów wojskowych, a w szczególności prawo do decydowania o tym, kiedy dochodzi do uchybienia w zakresie sprawności postępowania; podległość prezesów wojskowych sądów okręgowych, w zakresie dotyczącym wykonywania czynności nadzoru służbowego i administracji sądowej przewidzianych w przepisach postępowania sądowego oraz w regulaminach urzędowania, a także innych czynności określonych w ustawach i odrębnych przepisach, Ministrowi Sprawiedliwości; uprawnienie Ministra Sprawiedliwości (działającego w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej) do delegowania sędziów sądów wojskowych do innych sądów wojskowych, powszechnych i administracyjnych oraz Sądu Najwyższego, a także do Ministerstwa Sprawiedliwości i jednostek podległych Ministrowi Sprawiedliwości lub przez niego nadzorowanych, Biura Krajowej Rady Sądownictwa, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, a także do pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa w ramach działań podejmowanych przez organizacje międzynarodowe lub ponadnarodowe oraz zespoły międzynarodowe.

2. W piśmie z 1 lipca 2016 r. Rzecznik Praw Obywatelskich – na podstawie art. 56 pkt 10 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 293) – zgłosił swój udział w postępowaniu. Z kolei w piśmie z 5 sierpnia 2016 r. wniosł

o orzeczenie, że:

1) art. 9 i art. 9a § 2 w związku z art. 37f § 1 i 2 oraz art. 37g § 1-3 p.u.s.p. w związku z art. 1 § 2, art. 2, art. 3 § 1 pkt 1, art. 5, art. 7 § 2, art. 9 § 2, art. 12 § 1-4 i art. 13 § 1 i 2 p.p. „w zakresie, w jakim przyznają Ministrowi Sprawiedliwości sprawującemu urząd Prokuratora Generalnego – naczelnemu organowi prokuratury, uprawnionemu do wykonywania zadań w zakresie ścigania przestępstw, w tym występowania w charakterze strony przed sądami, prawo do sprawowania zewnętrznego nadzoru administracyjnego nad działalnością sądów powszechnych”, są niezgodne z art. 10 ust. 1 w związku z art. 173, art. 174 i art. 178 ust. 1 oraz z art. 2, art. 7 i art. 45 ust. 1 Konstytucji,

2) art. 77 § 4 p.u.s.p. w związku z art. 70 § 1 p.u.s.w. „w zakresie, w jakim dopuszcza możliwość odwołania przez Ministra Sprawiedliwości sędziego delegowanego do wykonywania czynności orzeczniczych w innym sądzie w każdym czasie, bez uwzględnienia wpływu takiej decyzji na toczące się postępowania sądowe rozpoznawane z jego udziałem”, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 78 i art. 31 ust. 3 oraz z art. 10 ust. 1 w związku z art. 173 Konstytucji, a także z art. 6 ust. 1 Konwencji,

3) art. 85 § 3 zdanie drugie p.u.s.p. w związku z art. 1 § 2, art. 2, art. 3 § 1 pkt 1, art. 5, art. 7 § 2, art. 9 § 2 i art. 12 § 1-4 oraz art. 13 § 1 i 2 p.p. „w zakresie, w jakim przyznaje Ministrowi Sprawiedliwości uprawnienie do zwalniania sędziów sądów powszechnych”, oraz art. 85 § 3 zdanie drugie p.u.s.p. w związku z art. 70 § 1 p.u.s.w. w związku z art. 1 § 2, art. 2, art. 3 § 1 pkt 1, art. 5, art. 7 § 2, art. 9 § 2 i art. 12 § 1-4 oraz art. 13 § 1 i 2 p.p. „w zakresie, w jakim przyznaje Ministrowi Sprawiedliwości uprawnienie do zwalniania sędziów sądów wojskowych, z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej, bez możliwości odwołania się od takiej decyzji przez sędziego lub strony i uczestników postępowania (zarówno w sprawie, w której zeznania mają zostać złożone, jak i tych, których okoliczności dotyczą) do sądu w trybie kontroli instancyjnej, celem zbadania zgodności z prawem takiej decyzji”, są niezgodne z art. 45 ust. 1 oraz art. 10 ust. 1 w związku z art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji.

W uzasadnieniu stanowiska Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawił argumentację zbieżną z zawartą we wniosku Krajowej Rady Sądownictwa.

3. Na podstawie uchwały nr 641/2016 z 16 września 2016 r. Krajowa Rada Sądownictwa uzupełniła uzasadnienie swojego wniosku o dodatkową argumentację w przedmiocie naruszenia przez kwestionowane przepisy zasady podziału władz, zasady niezależności i odrębności władzy sądowniczej, zasady niezawisłości sędziowskiej i zasady demokratycznego państwa prawnego.

4. W piśmie z 2 grudnia 2016 r. Stowarzyszenie Sędziów Polskich „Iustitia” złożyło do Trybunału Konstytucyjnego opinię *amici curiae*, w której – odnosząc się do kwestii nadzoru administracyjnego nad sądami wykonywanego przez Ministra Sprawiedliwości, zasady trójpodziału władz i niezależności sędziowskiej, kwestii delegowania sędziów przez Ministra, uprawnień Prokuratora Generalnego w zakresie postępowania karnego oraz postępowania cywilnego, zarządzania etatami sędziowskimi przez Ministra, tzw. reformy Gowina oraz pozycji Ministra względem prezesów sądów, a także przytaczając wypowiedzi publiczne i czynności z lat 2006-2016 osób pełniących funkcje kierownicze w Ministerstwie Sprawiedliwości – krytycznie oceniło zakwestionowane przez Krajową Radę Sądownictwa regulacje.

5. Na podstawie uchwały nr 71/2017 z 8 marca 2017 r. Krajowa Rada Sądownictwa wycofała w całości wniosek zawarty w uchwale nr 412/2016 z 31 maja 2016 r. wraz z uzupełnieniem wynikającym z uchwały nr 641/2016 z 16 września 2016 r.

6. Do dnia wydania niniejszego postanowienia pozostali uczestnicy postępowania nie zajęli stanowisk w sprawie.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 1 w związku z art. 23 pkt 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074; dalej: przepisy wprowadzające) 3 stycznia 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: uotpTK) – z wyjątkiem art. 1-6 (które weszły w życie 20 grudnia 2016 r.) oraz art. 16-32 (które wejdą w życie 1 stycznia 2018 r.). W myśl art. 9 przepisów wprowadzających, do postępowań przed Trybunałem, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie uotpTK, stosuje się przepisy tej ustawy (ust. 1), zaś czynności procesowe dokonane w tych postępowaniach na podstawie dotychczasowych przepisów pozostają w mocy (ust. 2).

W związku z powyższym do postępowania zainicjowanego rozpatrywanym wnioskiem zastosowanie znajdują przepisy uotpTK.

2. Zgodnie z art. 56 ust. 2 pkt 1 uotpTK do rozpoczęcia rozprawy wnioskodawca może wycofać złożony przez siebie wniosek. Z kolei art. 56 ust. 3 uotpTK stanowi, że w przypadku rozpoznawania sprawy na posiedzeniu niejawnym, cofnięcie m.in. wniosku może nastąpić najpóźniej w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozpoznaniu sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Na gruncie stanowiących odpowiedniki art. 56 ust. 2 i 3 uotpTK: art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.), art. 49 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 293) oraz art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1157), w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, przyjmowano, że prawo do cofnięcia wniosku, pytania prawnego czy skargi konstytucyjnej przed rozpoczęciem rozprawy mieści się w granicach swobodnego uznania wnioskodawcy (sądu pytającego, skarżącego) i jest jednym z przejawów zasady dyspozycyjności, na której opiera się postępowanie przed tym organem (por. postanowienia z: 9 czerwca 2008 r., sygn. K 8/04, OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 89 i 15 lipca 2010 r., sygn. K 21/09, OTK ZU nr 6/A/2010, poz. 64; 19 lipca 2016 r., sygn. P 22/15, OTK ZU nr A/2016, poz. 60 oraz 12 października 2016 r., sygn. K 21/15, OTK ZU nr A/2016, poz. 76).

3. W ocenie Trybunału w obecnym składzie, Krajowa Rada Sądownictwa skutecznie cofnęła wniosek zawarty w uchwale nr 412/2016 z 31 maja 2016 r. i uzupełniony uchwałą nr 641/2016 z 16 września 2016 r. Tym samym w niniejszym postępowaniu ziściła się przesłanka do jego umorzenia na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 1 uotpTK.

Z tych względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

Zdanie odrębne

sędzi TK Sławomiry Wronkowskiej-Jaśkiewicz
do uzasadnienia postanowienia Trybunału Konstytucyjnego
z dnia 1 czerwca 2017 r., sygn. akt K 32/16

Na podstawie art. 106 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) zgłaszam zdanie odrębne do uzasadnienia postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 czerwca 2017 r., sygn. K 32/16. Moje zdanie odrębne dotyczy tylko warstwy proceduralnej tego orzeczenia. Uważam bowiem, że skład orzekający w niniejszej sprawie został ukształtowany z naruszeniem Konstytucji.

W zdaniu odrębnym do wyroku w sprawie o sygn. Kp 1/17 wyraziłam stanowisko, że Henryk Cioch, Lech Morawski i Mariusz Muszyński wybrani przez Sejm VIII kadencji na miejsca sędziów, których kadencja upłynęła 6 listopada 2015 r., zostali wybrani na stanowiska sędziów Trybunału Konstytucyjnego z naruszeniem Konstytucji. Zgłaszając zdanie odrębne do wyroku w sprawie o sygn. Kp 1/17 w jego warstwie procesowej, zazaczyłam, że zgłoszone wówczas przeze mnie zastrzeżenia zachowują aktualność także na przyszłość, ilekroć skład orzekający zostanie ukształtowany z udziałem osób nieuprawnionych. Taka sytuacja zachodzi w rozstrzygniętej przez Trybunał sprawie.

Zdanie odrębne w niniejszej sprawie składałam mimo tego, że zgadzam się z treścią postanowienia Trybunału i głosowałam za jego przyjęciem. Wobec wycofania wniosku przez Krajową Radę Sądownictwa jako wnioskodawcę, sprawa zawisła przed Trybunałem podlegała bowiem – zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) – obligatoryjnemu umorzeniu.

Moje zdanie odrębne odnoszę do uzasadnienia postanowienia. W okolicznościach niniejszej sprawy dysponuję bowiem tylko taką urzędową formą, w jakiej mogę wyrazić swe stanowisko co do składu, w jakim zapadło to postanowienie, a wyznaczonym zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego.